

Editorial April Issue vol.1 | 2021

Archetype team - 01/01/1970

Ολοένα και περισσότερο το τελευταίο διάστημα νιώθεις ότι η βία, υπό τη μορφή ακραίας κρατικής καταστολής, εδραιώνεται και κατακάθεται σαν απειλητική σκοτεινιά πάνω στην πόλη. Απλώνεται πάνω σε κτίρια, πλατείες, δρόμους, μα πιο πολύ σκιάζει τους κατοίκους της. Στο όνομα της «κανονικότητας» οι πολίτες διαχωρίζονται, ταξινομούνται, χαρακτηρίζονται. Δεν θεωρούνται πια οι κάτοικοι μιας πόλης ενιαίας.

Η πόλη χωρίζεται με άυλα συρματοπλέγματα σε επιμέρους επικράτειες. Κοινωνικές ομάδες στοχοποιούνται, ενώ ακόμη μια φορά οι φοιτητές θεωρούνται ταραχοποιά στοιχεία. Οποιοσδήποτε δεν συμμορφώνεται με τις επιταγές της «αναγκαστικότητας», αποτελεί εν δυνάμει κίνδυνο για την καθεστηκυία τάξη και πρέπει να τιμωρείται αυστηρά.

Η αμφισβήτηση συκοφαντείται, η αντίσταση ποινικοποιείται, και οι νέοι που δεν σκύβουν το κεφάλι σέρνονται στα δικαστήρια. Γελιούνται όμως οι κυβερνώντες αν νομίζουν ότι έτσι θα εκφοβίσουν και θα υποτάξουν, αφού λησμονούν τη διαχρονική αλήθεια: ότι οι νέοι δεν συμβιβάζονται, δεν τρομοκρατούνται, δεν φιμώνονται. Παλεύουν για ένα καλύτερο αύριο, ονειρεύονται -όπως πάντοτε κάνει η νεότητα- να μετατρέψουν την ουτοπία σε πραγματικότητα.

Ένας διάχυτος φασισμός υφέρπει στην πόλη, ενώ ο δημόσιος χώρος της πλημμυρίζει με φόβο και γίνεται ολοένα και πιο εχθρικός. Περπατάμε στην αστυνομοκρατούμενη Αθήνα θαρρείς και βρισκόμαστε υπό κατοχή. Κράνη, ασπίδες, όπλα, βλοσυρά βλέμματα επιτηρούν, οριοθετούν, περιχαρακώνουν• αποκόπτουν, δεν συνδέουν. Η πόλη σταδιακά χάνει την ελευθερία της, τη συνοχή της, την ίδια ώρα που η εγκληματικότητα των ναρκέμπορων παραμένει αλώβητη, σαν να προστατεύεται κιόλας μέσα στο σκοτεινό τοπίο της πόλης. Οι διάφορες μαφίες δρουν πλέον ανενόχλητες, καταλαμβάνοντας σιγά σιγά περισσότερο δημόσιο χώρο χύνοντας το δηλητήριό τους.